

- 2) Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, ze względu na brak sprawozdania komitetu zarządzającego, ponieważ dotychczas wszystkie sankcje przeciwko państwu członkowskim za przekroczenie kwot były przyjmowane w formie rozporządzenia Komisji zgodnie z opinią komitetu zarządzającego.
- 3) Naruszenie prawa do obrony, ponieważ zaskarżone rozporządzenie zostało uchwalone bez uprzedniego wysłuchania Królestwa Hiszpanii.
- 4) Naruszenie zasady pewności prawa, ponieważ nakładając zaskarżoną sankcję Komisja pozostawia sobie możliwość późniejszego rozszerzenia tej sankcji na nieokreśloną liczbę lat.
- 5) Naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, ponieważ zaskarżone rozporządzenie weszło w życie po rozpoczęciu sezonu poławiania makreli w Hiszpanii.
- 6) Naruszenie zasady niedyskryminacji, ze względu na zastosowanie przez Komisję kryterium ryzyka skutków społeczno-gospodarczych w inny sposób niż zostało to dokonane w podobnych przypadkach.

Odwołanie wniesione w dniu 21 maja 2011 r. przez Carla De Nicolę od wyroku wydanego w dniu 8 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-59/09 De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa T-264/11 P)

(2011/C 211/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu, orzekającego jako instancja odwoławcza, o to, by oddalając wszystkie żądania przeciwne, częściowo zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił żądania dotyczące środków dowodowych oraz uwzględnił pozostałe żądania w ramach skargi, a także obciążył EBI kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi siedem zarzutów.

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

- 1) Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd do spraw Służby Publicznej całkowicie pominął żądanie stwierdzenia nieważności notatki służbowej nr HR/Coord/2008-0038/BK z dnia 22 września 2008 r., podczas gdy zgodził się z obroną EBI, która uważa, że EBI słusznie nie przedstawił wnoszącemu odwołanie kopii nagrania dźwiękowego ze spotkania przed komisją odwoławczą ani oficjalnego protokołu ze spotkania, a tym samym, reasumując, EBI może przeinaczać fakty, ponieważ nie jest możliwe przedstawienie dowodu przeciwnego.

- 2) Wnoszący odwołanie żąda również stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej.

Sąd do spraw Służby Publicznej, przez analogię z postępowaniami dotyczącymi art. 90 regulaminu pracowniczego, uznał, że identyczność żądań (przedstawionych najpierw w ramach postępowania administracyjnego, a następnie przed nim) pozwalała mu na zbadanie jedynie drugiego z nich i uznał, że pierwsze żądanie zawiera się całkowicie w drugim. Wnoszący odwołanie kwestionuje zastosowanie omawianego art. 90 i utrzymuje, że miał prawo do tego, by Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł stwierdzenie nieważności, ponieważ rozpatrywany dokument został włączony do jego akt osobowych i mógł mieć negatywne konsekwencje dla jego dalszej kariery.

- 3) Wreszcie, Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił wniosek o stwierdzenie nieważności awansów, ponieważ był on złożony z przekroczeniem terminu. C. De Nicola uważa, że decyzja ta jest niezgodna z prawem z czterech powodów.

Żądanie stwierdzenia

- 4) Wnoszący odwołanie żąda, by Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził, że dręczenie, jakiemu był poddawany przez 18 lat, powinno być oceniane całościowo i przedstawia wszystkie formy mobbingu, jakie wyróżniono w doktrynie i orzecznictwie w zakresie prawa pracy. Wnoszący odwołanie oznajmia w tym miejscu, że dokument zatytułowany „Polityka w zakresie respektowania godności osoby w miejscu pracy” (który nawet nie definiuje mobbingu) ma niewłaściwy charakter i kwestionuje stanowisko Sądu do spraw Służby Publicznej, który orzekł, że jego wniosek jest niedopuszczalny, ponieważ ma na celu uzyskanie, co nie jest dozwolone, *oświadczeń co do zasady lub nakazów* względem EBI. Wnoszący odwołanie uważa, że jego wniosek został zniekształcony. Żądał on bowiem, by Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził nadużycia, jakich w stosunku do niego dopuścili się niektórzy członkowie personelu, by orzekł, że to dręczenie, rozpatrywane całościowo, stanowiło czyn określany pojęciem „mobbingu”, i by przypisał odpowiedzialność za takie działania EBI jako zleceniodawcy.

- 5) Wnoszący odwołanie podważa część wyroku, w której z naruszeniem art. 41 regulaminu pracowniczego EBI, Sąd do spraw Służby Publicznej utrzymywał wyróżnienie nieistniejącej potrzeby postępowania per analogiam i sam stworzył system obowiązujący EBI, z naruszeniem jego autonomii.

- 6) Ponadto sąd a quo błędnie zastosował do umowy o pracę prawa prywatnego normy, które zostały przyjęte tylko dla urzędników i co gorsza, postanowił zastosować do bezprawnych czynów popełnionych przez pewnych członków personelu uregulowanie przewidziane w zakresie działań administracyjnych.

Żądania przed Sądem do spraw Służby Publicznej

- 7) Wnoszący odwołanie przedstawił trzy żądania: 1. nakazania zakończenia mobbingu; 2. zasądzenia na rzecz skarżącego odszkodowania za poniesione uszczerbek na zdrowiu i szkodę oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; oraz 3. obciążenia strony przeciwnej kosztami.

Sąd nie wypowiedział się w zasadzie w przedmiocie pierwszego żądania.

Oddalił drugie, po tym jak je zniekształcił, ponieważ skarżący wnosił o odszkodowanie w konsekwencji bezprawnego zachowania EBI, niezależnie od ewentualnej kwalifikacji tego zachowania rozpatrywanego w sposób jednostkowy.

W każdym razie, [skarżący] uważa, że wniosek ten nie jest niedopuszczalny w braku „jakiegokolwiek aktu niekorzystnego”, z którym można byłoby powiązać żądania odszkodowawcze. Sporny stosunek pracy posiada bowiem charakter prywatny, i powstaje tu kwestia czynów bezprawnych, a nie działań.

Sąd oddalił trzecie żądanie, uznając, co nie jest prawdą, że skarżący nie wnosil o obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2011 r. — Video Research USA przeciwko OHIM (VR)

(Sprawa T-267/11)

(2011/C 211/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Video Research USA, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: B. Brandreth, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 marca 2011 r. w sprawie R 1187/2010-2;
- przekazanie sprawy Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) do ponownego rozpoznania z zaleceniem udzielenia przywrócenia stanu poprzedniego w odniesieniu do zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 919324;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przed Izbą Odwoławczą i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „VR” — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 919324

Decyzja Wydziału Administracji Znakami Towarowymi i Prawnego: oddalenie wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego i utrzymanie w mocy unieważnienia rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 919324

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 81 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne zastosowanie przez Izbę Odwoławczą tego przepisu i błędną ocenę faktów poprzez uznanie, że przedstawiciele skarżącej nie wykazali należytej staranności w danych okolicznościach.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2011 r. — Xeda International przeciwko Komisji

(Sprawa T-269/11)

(2011/C 211/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xeda International SA (Saint Andiol, Francja) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2011/143/UE z dnia 3 marca 2011 r. dotyczącej niewłączenia etoksychiny do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz zmieniająca decyzję Komisji 2008/941/WE (Dz.U. L 59, s. 71).

Wskutek wydania zaskarżonej decyzji pozycja dotycząca etoksychiny została usunięta z decyzji 2008/941/WE, a substancja ta nie została włączona jako substancja czynna do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. W związku z tym skarżąca spółka nie będzie mogła produkować ani sprzedawać etoksychiny ani produktów zawierających tę substancję w Unii Europejskiej, a także utraci rejestracje produktów w państwach członkowskich z dniem 3 września 2011 r.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut obraży prawa polegającej na oczywistym błędzie w ocenie. Zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja w rzeczywistości zakazuje wykorzystywania etoksychiny w środkach ochrony roślin w związku z wątpliwościami naukowymi, a także brakami danych wspomnianymi w motywie 6 decyzji, przy czym w odniesieniu do każdego z tych zagadnień skarżąca wypowiedziała się w sposób adekwatny, albo też nie stanowiły one względu uzasadniającego niewłączenie.